

РЕШЕНИЕ

№ 7340
София, 19.07.2002

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав, в съдебно заседание на двадесет и осми юни две хиляди и втора година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕКАТЕРИНА ГРЪНЧАРОВА

ЧЛЕНОВЕ: АЛЕКСАНДЪР ЕЛЕНКОВ, ВЕСЕЛИНА КЪЛОВА, МИЛКА ПАНЧЕВА, ВАНЯ АНЧЕВА

при секретар Мадлен Дукова и с участието на прокурора Иван Лулчев изслуша докладваното от съдията МИЛКА ПАНЧЕВА по адм. дело № 3363 / 2002.

Производството е по чл.33, ал.1 от ЗВАС.

С Решение № 1826/ 26.02.2002 год., постановено по адм.д. № 6234/ 2001 год. тричленен състав на Върховен административен съд е отхвърлил жалбата на Кирил Димитров Караиванов от гр.София срещу мълчаливия отказ на министъра на финансите за предоставяне достъп до обществена информация. Срещу това решение чрез пълномощник е подадена касационна жалба от Кирил Димитров Караиванов с молба да бъде отменено като постановено в нарушение на материалния закон. Съдът е констатирал, че поисканата информация представлява защитена от закона тайна, без да обсъди въпроса, дали цялата информация, съдържаща се в поискания ревизионен акт, попада в обхвата на служебната тайна, уредена в чл.3, ал.4 и чл.12, ал.3 от ЗДВФК. Не е изследван въпросът дали ревизираното юридическо лице е било питано за съгласие да бъде предоставена поисканата информация в съответствие с чл.31, ал.2 от ЗДОИ и дали не е налице хипотезата на чл.31, ал.5 от ЗДОИ, в която законодателят е преценил, че общественият интерес от узнаването на обществената информация е по-значим от интереса на лицето да се запази информацията в тайна. Моли съдът да се произнесе по съществуващото на делото, като отмени отказа на министъра на финансите.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и с пълномощник, поддържа жалбата и развива допълнителни съображения. Представя писмена защита.

Ответникът по делото министърът на финансите се представлява от юрисконсулт, който моли касационната жалба да бъде оставена без уважение.

Правилно тричленният състав е приел, че исканата информация представлява служебна тайна.

Представителят на Върховна административна прокуратура счита касационната жалба за неоснователна. Съдът обосновава е приел, че мълчаливият отказ на министъра на финансите да предостави исканата обществена информация е законосъобразен. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗДОИ се отказва достъп до

обществена информация, която е служебна тайна. Чл.12 от ЗДФК задължава органите на Агенцията за държавен вътрешно финансов контрол да не разгласяват факти и обстоятелства, които са им станали известни при или по повод изпълнението на служебните им задължения.

Върховният административен съд прецени оплакванията, изложени в касационната жалба, обсъди събраните по делото писмени доказателства и намира жалбата за процесуално допустима, а по същество за неоснователна по следните съображения:

Едно от основните конституционни права на гражданите е правото на информация, прогласено с разпоредбата на чл. 41, ал. 2 от Конституцията на Р България. Това конституционно признато право на информация, неговото гарантиране и упражняване е уредено със Закона за достъп до обществена информация /Д.В.бр. 55 от 07.07.2000 г./.

В разпоредбата на чл.2, ал.1 от ЗДОИ се определя понятието "обществена информация" като "всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти". В закона са разграничени два вида обществена информация - официална и служебна. Официална е онази информация, която се съдържа в актовете на държавни и общински органи, издавани в изпълнение на техните законово установени правомощия - чл.10 от ЗДОИ. Служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация и по повод дейността на органите и на техните администрации - чл.11 от ЗДОИ.

В случая се иска достъп до служебна обществена информация, като според чл.13, ал.1 от ЗДОИ достъпът до същата тази информация е свободен и се осъществява по реда на този закон.

Тричленният състав е изложил мотиви за неприложимост в конкретния случай на общия принцип по чл.13, ал.1 от ЗДОИ за свободен достъп до служебна обществена информация, тъй като исканата информация е служебна тайна, което е основание за отказ от предоставянето ѝ. Този правен извод съдът е обосновал със задължението по §1 от ДР на ППЗДФК за вътрешния одитор да пази в тайна факти и обстоятелства, станали му известни при осъществяване на контролна дейност.

Този извод на тричленният състав е правилен и съобразен с разпоредбите на материалния закон.

Становището на съда се подкрепя и от заложените разпоредби в друг специален закон. Според §1, т.1 от Допълнителните разпоредби на Данъчния процесуален кодекс / в редакцията към момента на подаване заявлението за достъп до информация-ДВ бр.103/99 год./ понятието "служебна тайна" включва конкретни индивидуализирани данни за данъчните субекти и изрично опоменати факти, между които: б."б"- естеството , източника и размера на доходите и/или приходите и разходите; б."д" - стойността и вида на отделните активи и пасиви или имущества ; б."е" - всички други данни, получени, удостоверени,

подготвени или събрани от данъчния орган в процеса на данъчното производство и при извършване на действията, предвидени в този закон.

От цитираните текстове се налага изводът, че определянето на съдържащата се информация в един ревизионен акт като "служебна тайна" не зависи от субективна праценка на органа, или на проверявания данъчен субект. Освен това цялото съдържание на един ревизионен акт, а не отделни части от него, са означени от закона като "служебна тайна". Следователно в конкретния случай не е било необходимо сезираният административен орган да поиска изрично писмено съгласие на третото лице съобразно разпоредбата на чл.31, ал.2 от ЗДОИ или да преценява дали е налице хипотезата на чл.31, ал.5 от същия закон. Законодателят е преценил, че данните, установени в ревизионен акт при данъчна проверка не следва да бъдат обект на обществено достояние.

По изложените съображения съдът намира, че не са налице касационни основания по чл.218б, ал.1,б."в" от ГПК във връзка с чл.11 от ЗВАС за отмяна на обжалваното решение, тъй като тричленният състав е постановил правилно решение, съобразено с материалния закон и при спазване на процесуалните правила.

Водим от горното и на основание чл.40, ал.1 от ЗВАС, Върховният административен съд, 5-членен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 1826/ 26.02.2002 год., постановено по адм.д. № 6234/ 2001 год. на тричленен състав при Върховен административен съд.
Решението е окончателно.
Вярно с оригинала

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ Екатерина Грънчарова

ЧЛЕНОВЕ: /п/ Александър Еленков, /п/Веселина Кълова, /п/Милка Панчева, /п/
Ваня Анчева